

Kultivujte seba a staňte sa
skutočným človekom

Po Krajine smútku
hľadač Pravdy
vstúpil do Krajiny lásky.
A potom vstúpil
do Krajiny ticha.
A tam potom,
v Krajine ticha,
zažil všetky mystériá
života a smrti.
Nebolo už nič iné,
čo by ešte mohol zažiť.
On vie všetko,
o čom je život
i o čom je smrť.
Nebojí sa viac smrti
a nelipne k životu viac
než k samotnej smrti.
Preto sa ho žiak spýtal,
či to bol konečný stav
jeho dosiahnutia.
Majster znovu odpovedal:
„Nie, nie, nie, nie.“
Pretože jedného dňa
ho Boh vzal
na vyššie posvätné miesto
vnútornej realizácie.
A tá krajina, to miesto
je totiž nazývané
Krajina smiechu.
Teraz ste zvedaví,
prečo po všetkom tom
problematickom praktikovaní
skončíme v dome smiechu.
Takže čo je to?
Veríte tomu?
To najvnútornejšie...
podľa tejto knihy.
Krajina smiechu
je považovaná
za najvnútornejšiu svätýňu
Boha. Môže to byť pravda?
Skutočná krása pochádza
z vnútra.
Niekedy niektorí ľudia
nevyzerajú veľmi dobre
ale pretože on alebo ona
sú veľmi, veľmi čistí,

veľmi úprimní a oddaní
Bohu vo vnútri,
zdajú sa vám byť
skutočne krásni.
Dokonca tú krásu
ani nevidíte,
len cítite,
že ste nejakým spôsobom
k tomu človeku priťahovaní
a ste radi v jeho blízkosti,
nechcete ho otravovať
ale kdekoľvek ho vidíte,
cítite sa veľmi šťastní
a podobne.
Nie je to tak?
A cítite sa spolu
veľmi šťastní,
veľmi zladení.
Nie je tam
žiaden nepríjemný pocit,
je to veľmi prirodzené,
nie je potrebné žiadne úsilie.
A o tomto je
skutočná krása.
Preto v rozprávke hovoria
o žabom princovi,
škaredej žabej princeznej
a podobne
a keď dostanú bozk,
opäť sa stanú krásnymi.
Po bozku života,
po zasvätení,
potom, čo ich Boh pobozká
na čelo
a označí začiatok
ich vznešenej cesty,
potom sa stanú
princom a princeznou.
Ale je na nás, aby sme si
udržali túto vznešenú kvalitu
a túto pozíciu,
ktorú Boh navrátil
do nášho osudu.
Pretože by sme to mohli
stratiť kedykoľvek, ak sa tam
zastavíme alebo ak sa
vrátime do Krajiny smútku,
do Krajiny činov alebo
do Krajiny svetských aktivít,
ako to bolo predtým.

Teraz, keď bolo hľadačovi
Pravdy odhalené
mystérium života a smrti,
potom po nejakom čase
ďalšieho úsilia a úprimnosti
nás Boh zoberie
do Krajiny smiechu.
To je miesto,
kde máme veľa vtipov
a všetko nám pripadá
smiešne. Už viac nie je
nešťastný Budha
a ani žiaden
vážny Bodhisattva,
ktorý chodí okolo.
Preto často počujete,
že mnoho Majstrov malo
veľký zmysel pre humor.
Väčšina Majstrov mala
veľký zmysel pre humor.
A dokázali sa smiať
na každom, dokonca na Bohu
i sami na sebe.
A to je znamenie
osvieteného človeka.
Oni došli
do Krajiny smiechu,
pretože vedia,
že v skutočnosti je všetko
len hra.
Ale pre nás je to veľmi ťažké,
ak nerozumieme
tomu človeku,
ak nie sme v jeho blízkosti,
je ťažké smiať sa s nimi.
A ak sa takýto Majster alebo
takýto osvietený mudrc
musí stýkať s „vážnymi“
alebo „nešťastnými“
takzvanými praktikujúcimi,
potom trpia, pretože
budú ťahaní späť
do Krajiny smútku
a to je veľmi dusivé.
Alebo ak sa musia stýkať
s takzvanými
duchovnými upírmi.
Viete, čo je to upír?
Drakula?
Áno, veľmi slávny

vo vašej krajine.
Oni pijú krv
cítiacich bytostí.
A duchovný upír
je to isté.
Cicajú energiu
praktikujúceho človeka
alebo dokonca ich Majstra.
Chcú si proste vziať
všetko, všetko –
kosti, mäso aj krv –
všetko pre nich samých
na úkor tisícov iných
spolu praktikujúcich.
Títo ľudia nie sú ešte
v podstate vyvinutí
na ľudský štandard.
Stále sú ešte
v štádiu zvierat'a alebo
reinkarnovaného diabla.
V poriadku, Majster
by ich mohol prijať,
no trvá to dlhý čas,
než dobehnú ostatných
a medzitým
musia proste zostať tam,
kde patria
a zdokonaľovať sami seba,
až kým nebudú lepší.
Veľakrát ste počuli
o líške, ktorá praktikovala
v horách
a stala sa do určitej miery
magickou bytosťou.
Tá líška alebo ten had,
alebo iné zviera,
možno tiger,
niekedy drak,
môže praktikovať
niekde v horách
magickým spôsobom
a potom neskôr
za mnoho tisíc rokov
sa môžu transformovať
na ľudskú bytosť
alebo do inej formy,
do ktorej sa túžia
transformovať.
Takže to je len príklad
ľudskej bytosti,

ktorá je stále v štádiu
nevyvinutej cítiacej bytosti.
Nie sú skutočným človekom.
Nedosiahli ešte úplne
ľudský štandard.
A kamkoľvek idú,
spôsobujú mnoho problémov.
Robia zmätok.
Zanechávajú zápach.
Na každého hádžu špinu,
A obrátia hore nohami
každé zhromaždenie,
pretože sú svojou povahou
nepokojní.
Stále sú zvierat'om
v ľudskej forme.
Ten príbeh nie je
úplne o tom,
že sa líška zmení
na ľudskú bytosť
ale skôr na
formu ľudskej bytosti,
ktorá je stále na úrovni
zvierat'a, líšky,
veľmi nepokojná, veľmi
preľkáaná, nízkej úrovne,
smradľavá atď.
Takže sa nezmeňte na líšku.
To je záver.
Dúfam teda, že všetci z vás,
nech ste v akomkoľvek
štádiu, sa v budúcnosti
zmeníte
na Bodhisattvu.
A potom všetci pôjdeme
do Krajiny smiechu
a budeme sa deliť o vtipy
a pozerat' sa na život
zábavným spôsobom,
veľmi jasným spôsobom,
aby sme to dokázali
spoločne zniest'.Pretože život môže byť
vlastne zábava.
Keď som v súkromí,
smejem sa celý deň.
Nemôžete tomu rozumieť.
Pretože
niekedy niektorí
z mojich žiakov

alebo nejakí priatelia
prídu a zostanú so mnou
nejaký čas
alebo ich niekedy pozvem.
Stále sa smejem
a žartujem s nimi,
oni sa tiež smejú
a ak sú tiež veselí,
žartujú aj oni
a potom sa smežeme
celý deň.
Niekedy keď mám čas
a večerám, smežeme sa
tri, štyri hodiny,
až kým večera neskončí
a smežeme sa
bez zvláštnej príčiny.
Niekedy ani ten vtip
nie je veľmi smiešny.
Ide len o to, že sa cítime
takí plní radosti,
že sa smežeme celý čas.
Je veľmi vzácne nájsť
človeka, ktorý sa s vami
dokáže smiať a ktorý vás
dokáže rozosmiať.
Takže vždy,
keď takého človeka nájdem,
cením si to. Vážim si ho
alebo ju. Zdržím ho,
aby som sa mohla smiať.
Ako prestávku vám poviem
malý vtip.
Prišiel raz do rodiny
jeden hosť.
Pozvali ho na jedlo.
Ale nepriniesli mu paličky,
len pred neho položili misku.
Potom, čo už čakal
dosť dlho, požiadal
veľmi zdvorilo
ženu hostiteľ'a:
„Prineste mi prosím misku
studenej vody.“
A ona odpovedala:
„Nie, nie, máme čaj,
máme tu čaj, nevidíte?“
On hovorí: „Nie, nie.
Len si chcem umyť ruky.“
Hostiteľ sa spýtal: „Prečo?“

„Aby som si mohol
nabrať jedlo prstami.“
Áno, áno, áno!
To je ten problém, keď ľudia
nehovoria priamo.
Niektorí ľudia sú takí.
Takže čokoľvek chcete
povedať, povedzte to.
Proste povedzte,
chcem paličky,
nie je to jednoduchšie?
Načo mať studenú vodu,
potom si umyť ruky
a potom si naberať jedlo
prstami,
a podobne.
Presne ako ten človek,
čo vošiel do kaviarne
a objednal si kávu.
Ale čašníčka mu zabudla
priniesť lyžičku.
Takže sa pozeral
na šálku kávy,
horúcu, až sa z nej parilo
a spýtal sa čašníčky:
„Nie je tá káva príliš horúca
na to, aby sa dala zamiešať
prstami?“
Takže čašníčka povedala:
„Ach, áno, áno.“
A potom sa zasmiala
a priniesla inú šálku
hovoriac: „Táto šálka
nie je taká horúca.“
Myslím, že to nemá zmysel.
Čokoľvek chcete,
proste to povedzte, pretože
nakoniec stratíme veľa času.
Osvietenie je niečo
z vnútra
ale niektorí ľudia si myslia,
že je to z vonku.
Toto je príbeh nazvaný
„Zlatý jeleň“.
Je to príbeh minulého
zrodenia Budhu,
jedného z jeho zrodení.
Pred dávnym časom
bol raz jeden veľmi bohatý
obchodník, ktorý žil

v Benares.
Mal jediného syna.
Volal sa
Mahadanaka Anandada.
To ale znamená človek,
ktorý pozná iba peniaze.
Je to veľmi zlé meno,
pretože „Ananda“
znamená blaženosť.
Možno že si odvodzoval
šťastie len od peňazí.
Možno je to prezývka.
Od detstva ho rodičia
rozmaznávali,
pretože bol jediným synom.
Takže vyrástol
úplne bez vzdelania,
vedel len spievať,
tancovať, hýriť,
a veseliť sa s priateľmi
za peniaze svojich rodičov.
Keď dospel,
rodičia mu našli ženu
a krátko nato zomreli.
Jeho rodičia zomreli.
Po ich smrti
tento mladík trávil
všetok svoj čas so svojimi
lenivými, na nič dobrými
spoločníkmi
a celý deň trávil
pitím a hraním.
Výsledkom toho bolo,
že peniaze jeho otca
rýchlo zmizli
a on bol nútený
požičať si peniaze
od iných ľudí.
Nemal žiadne možnosti,
ako svoje dlhy splatiť.
Nikdy nevedel,
ako pracovať a zarobiť si
peniaze a nikdy nevedel,
ako si peniaze udržať.
Možno ho nenaučili
ekonomické vedomosti.
Možno boli na vine
aj jeho rodičia,
pretože ho mali naučiť,
ako byť ľudskou bytosťou,

nielen ako byť synom
bohatého človeka.
Pretože teda dlhoval
veľa peňazí rôznym ľuďom,
neustále chodili
do jeho domu
a naliehali na neho.
Bol veľmi zúfalý,
plný strachu a obáv
a nevedel, čo robiť.
Nakoniec sa rozhodol
zrealizovať jeden plán.
Bol veľmi, veľmi
sklesnutý a zúfalý,
takže zavolať
všetkých veriteľov
a povedal im,
že zakopal poklad
neďaleko na brehu
rieky Gangy.
A ak zajtra
pôjdu s ním,
budú spoločne hľadať
ten poklad.
A potom im splatí
všetky dlžoby.
Takže všetci veritelia
boli veľmi šťastní
a nasledovali ho
k brehu rieky.
A on sa pokúšal hľadať
tu i tam
a všetci ho nasledovali,
no zdali sa byť zmätení tým,
čo robil.
No ten chlapec zamýšľal
spáchať samovraždu.
Takže toto všetko
bola len šou.
Keď teda prišiel k miestu,
kde bol prúd rieky
veľmi silný,
jednoducho do nej skočil.
A všetci veritelia
boli veľmi zdesení
a bezmocne tam stáli.
Nikto sa neodvážil zachrániť
ho, pretože voda
bola veľmi rýchla.
Keď videli, že je preč,

všetci veritelia sa smutne
vrátili domov, pretože
si mysleli, že je mŕtvy,
a že sa utopil. Pretože
bol odnesený veľmi ďaleko
tým rýchlym prúdom
a oni ho viac nevideli
nižšie po prúde.
Takže odišli.
Keď ale jeho
bezvedomé telo
plávalo dole riekou
popri kvitnúcim háji
a mangovom lese,
bol tam jeden jeleň,
ktorý tam žil, veľmi krásny,
rýchlych nôh,
žil mimo zvyšku
stáda jeleňov.
Jeho koža žiarila
ako vyleštené zlato
a jeho nohy vyzerali,
akoby boli nalakované.
Jeho parohy boli ako
strieborné špirály
a jeho oči žiarili
ako vzácne drahokamy.
Pásol sa
na výhonkoch jemnej trávy,
keď začul divý plač
ozývajúci sa lesom.
Bežal dolu
k brehu rieky
a tam zbadal nešťastného
obchodníkovho syna
zápasiaceho vo vode.
Okamžite zakričal:
„Počkaj, neboj sa.
Idem ťa zachrániť.“
Ponoril sa teda
do rieky
a mocne plával
proti prúdu rieky,
kým nedosiahol toho muža.
Potom ho zobral
na svoj chrbát
a bezpečne ho vyniesol
späť na breh.
No obchodníkov syn
bol veľmi vyčerpaný

a skolaboval.
Po tri dni a noci
bol nešťastník
v bezvedomí
a tento jeleň ho ošetroval
a krmil divým ovocím.
Keď sa zotavil,
jeleň mu povedal:
„Teraz ťa vyvediem
von z lesa
a ukážem ti cestu
do Benares.
No žiadam ťa o láskavosť:
nehovor prosím kráľovi ani
žiadnemu z jeho šľachticov,
že v tomto lese žije
zlatý jeleň,
pretože by sem prišli
a pokúsili sa ma chytiť,
keby to vedeli.“
Takže obchodníkov syn
to ochotne sľúbil
a jeleň ho odniesol
na cestu do Benares.